

Tolosa, s-au dovedit extrem de atenți, de generoși, preocupați ca oaspeții să se simtă bine și să-și dorească să revină în Țara Bascilor.

De revenit am mai reveni, pentru că ne-au plăcut oamenii, mai puțin stresați, mai volubili, dornici să cunoască mai multe despre țara noastră, ca și zona plină de verdeață, cu o istorie încărcată, dar acest lucru nu depinde numai de noi. Am avut ocazia să văd pe viu succesul pe care teatrul românesc, fie el și de păpuși, îl are în lume și susțin cu tărie că nici un ambasador, senator sau deputat nu poate ieși învingător din concurența cu arta...

Claudia LIPAN

LUMEA LA NOI

Iarnă niponă

Iarna japoneză nu seamănă deloc cu iarna medievală a lui Shakespeare și nici măcar cu anotimpul misteriosului continent asiatic. Cel puțin iarna japoneză modern gândită de regizorul englez William Galinsky. Spectacolul său, *Poveste de iarnă*, a ajuns, pentru două zile tomnatice, la București și la Craiova, într-un turneu european care a inclus și Rusia și Franța. Interpretarea aparține actorilor de la Théâtre du Sygne din Tokio cu care teatrul românesc a mai colaborat și anul trecut în cadrul zilelor japoneze la București, când au fost prezentate piesele *Neguțătorul din Veneția* de William Shakespeare și *Macbett* de Eugen Ionescu, ambele în regia lui Ion Caramitru. Compania teatrală niponă montează texte ale unor dramaturgi clasici pe care le prezintă în cadrul schimburilor culturale, la festivalurile de teatru din capitalele europene.

Simplitatea decorului și a costumelor transformă eroii în oameni ai zilelor noastre. De fapt, regizorul spectacolului ne anunță într-o foaică-program că nici nu există eroi în această piesă. Seiya Nakano joacă un *Leontes* al secolului XX, cu bune, cu rele, cu mojiție și nervi, cu pocăință și convingere. Interpretarea nu are nimic în comun cu teatrul lui Shakespeare, este, mai degrabă, (prea) obișnuită și blazată. *Camillo*, curteanul care-i va trăda planul urzit împotriva prietenului său, *Polixenes*, este adus în scenă de Rikiya Koyama. Cea mai bună, poate, interpretare din spectacol, *Camillo* este vesel, curajos, omenos, modern, cu mustăcioară și ochelari (pe care-i șterge cu cârpa). Atsuko Kawaguchi este o *Hermione* plină de demnitate, judecată și întemnițată cu seninătate. Motonobu Hoshino este un bandit plin de haz care știe românește, fură românește și își face biografia pe ritmuri de hip-hop.

Pe lângă tonurile moderne (ciorăpeii verzi ai slujitorilor, ciorăpeii maro ai vițelor nobile, hainele gri de la curtea regelui, lepădate de cei care dispar din scenă, oițele *Perditei* cu poșete atârinate de gât, coifurile mai mari sau mai plate în forma unor acoperișuri de case etc.), se strecoară câteva elemente de decor ale teatrului nipon în scenografia lui Nobutaka Kotake, care persistă pe tot parcursul piesei. Perioada noneroică pe care o trăim este tocmai potrivită pentru o poveste de iarnă japoneză, crede directorul artistic al teatrului, Seiya Tamura, fondator, de altfel, al Teatrului Globe din Tokyo. Cu toate acestea, ceva din spiritul nipon rămâne. Mă gândesc la morile de vânt ca niște ventilatoare ce încep să bată numai la plecarea personajelor din scenă, simbol al temerii, al ascunzișului, al pribegiei, al izgonirii. Mă mai gândesc la instalația din care țâșnește pata negricioasă care acoperă pe fiecare în clipa morții. Mă gândesc la trei-patru lampioane colorate și la muzica instrumentiștilor aduși pe scenă, dar și la păsările ca niște mânuși de hârtie cu care se joacă copilul regelui *Leontes* și cei din anturajul lui, simbolizând astfel neștiința, inocența, boala, posibil moartea și în cele din urmă aducerea aminte. Care este singura șansă de a ființa a actorului pe o cale fără urmă.